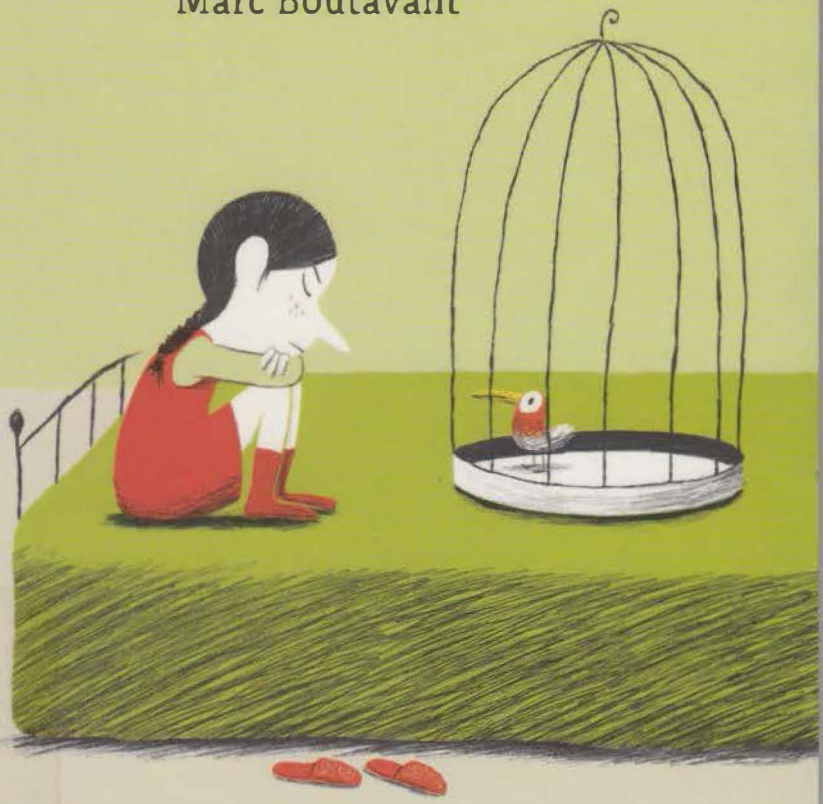
Amélie Couture

Kiraz'ın Şarkıları

RESİMLEYEN
Marc Boutavant

iletişim

AMÉLIE COUTURE gerçek bir hikâyeden yola çıkarak yazdığı ilk kitabı *Kiraz'ın Şarkıları*'yla 2003 yılında Chronos Çocuk Edebiyatı Ödülü'ne layık görüldü. Paris'te yaşayan Couture, çocuklarla grup çalışmaları yapıyor ve reklam tasarımcısı olarak çalışıyor.

La grève de la vie
© 2002 Actes Sud
Bu kitabın yayın hakları Akan Ajans aracılığıyla Actes Sud'den alınmışur.

İletişim Yayınları 1839 • Çocuk Kitapları Dizisi 109
ISBN-13: 978-975-05-1141-7
© 2013 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2013, İstanbul

EDİTÖR Melis Oflas
KAPAK Suat Aysu
KAPAK RESMİ Marc Boutavant
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Bahri Özcan
BASKI ve CİLT Sena Ofset SERTİFİKA NO 12064
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları SERTİFİKA NO 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

AMÉLIE COUTURE

Kiraz'ın Şarkıları

La grève de la vie

RESİMLEYEN *Marc Boutavant*

ÇEVİREN *Bahar Siber*

iletişim

Anneme

İçindekiler

1. Hayır hayır hayır ..11

2. Kuş aşkı 19

3. Kiraz kırmızısı 27

4. Tek başıma... 39

5. Lucas 45

6. Yolda 53

7. Ceza 61

8. Muhabbet kuşları 67

İsim listesi

Isabelle	Izabel
Irène	İren
Lucas	Lūkas
Lucie	Lüsi
Sandrine	Sandrin

1

Hayır hayır hayır

Bugün 1 Temmuz Cumartesi ve yaz tatilinin ilk günü. Ama ben tatile gitmeyeceğim. Kendimi odama kapatıp bütün yaz çıkmayacağım, hatta sonrasında da. Yaz kampına gitmek istemiyorum, hiçbir yere gitmek istemiyorum. Hiçbir şey umurumda değil. Yarın sabah babam beni tren garına götürmek isteyecek, ama ona hayır hayır hayır, oraya gitmek istemiyorum diyeceğim. Neden mi? Çünkü bundan böyle bir daha hiç eğlenmemeye karar verdim. Asla. Hayat grevine başlıyorum.

Bir şeyden memnun olmayınca grev yapılır. Bazıları, patronlarından memnun olmadıkları için çalışmayı bırakırlar. Başkaları ülkelerine dönmek istemedikleri ve buna zorlandıkları için yemek

yemeyi bırakırlar. Bir şeye karşı çıkmak için grev yapılır. Böylece başkaları, sizin bir şeyden memnun olmadığınızı anlar. Ben, hayır, memnun değilim, demek için hayat grevi yapacağım. Burada olduğum, babamla, Isabelle ve üvey kardeşimle birlikte yaşadığım için mutsuzum. Yaz kampına yollandığım için mutsuzum. Şehirde yaşamaktan dolayı mutsuzum. Anneannem öldüğü için mutsuzum. Bu yüzden odamda oturacağım ve bundan böyle asla güzel bir şey yapmayacağım, hatta artık hiçbir şey yapmayacağım.

Beni anneannem büyüttü. Tıpkı çizgi filmlerdeki pembe yanaklı tonton anneannelere benzerdi. Tek bir farkla: Çizgi filmlerdeki anneanneler asla ölmezler ve

çocuklar da hiç büyümezler. Hep kırlarda koşmaya, gülüp eğlenmeye ve akşamüstü çayında meyveli kek yemeye devam ederler. Benimse artık ne meyveli kekim, ne koşabileceğim kırlarım ne de köyden arkadaşlarım var. Anneannem geçen yıl Kasım ayında, ben yedi yaşıma basmadan hemen önce hastalandı. Onu hastaneye kaldırdılar, ben de buraya, babam ve yeni karısı Isabelle ile birlikte yaşamaya geldim. Okulum değişmesine değişti, yine de yılbaşında ve tatillerde anneannemin yanına gidiyordum. İyi kötü idare ediyorduk. Derken bu yılın Aralık ayında, anneannem uykudayken evinde tek başına öldü.

Isabelle yakında doğum yapacağı için, babam da onu o halde yalnız bırakmak istemediği için, anneannemin cenazesine bile gidemedik. Babam, işler çok karışık dedi. O kadar. Artık anneannemle birlikte yaşadığımız çiftliğe gidemediğim için, babam oraya yakın bir yerde bir yaz kampı buldu. Hoşuma gideceğini düşünmüş. Ama hoşuma gitmedi. Oraya gitmek istemiyorum. Eski hayatımı geri istiyorum. Bu mümkün olmadığı için de memnun değilim. Her şeye kızgınım. Hayatım boyunca da kızgın kalacağım.

Bu sabah yaz kampına gitmem gerekiyordu. Tren saat dokuzdaydı. Bunu bildiğim halde ne bavulumu toplamıştım ne de başka bir şey yapmıştım, çünkü oraya gitmek istemiyordum. Son bir defa babama burada kalmayı tercih ettiğimi söylemeye çalıştım ama bağırmaya başladı. Ben de kendimi odama kilitledim. Anahtarı girişte duran masanın çekmecesinden çalmıştım. Babam üst üste defalarca kapıyı açmamı söyledi, ama ben cevap vermedim. Isabelle'le konuştuğunu ve kapının anahtarının yedeği yok diye, ayrıca bu evde sekiz yaşındaki bir çocuğun sözü geçiyor diye bağırdığını duydum.

Kapris yaptığımı, sadece hayatı zorlaştırdığımı, istesem de istemesem de o yaz kampına gideceğimi, treni kaçırdığımıza göre beni arabayla götüreceğini, bunun kesin kararı olduğunu söyledi.

Ağlamadım. Cevap vermedim. Odamda oturmaya devam ettim. Kararım kesindi.

Sonunda babam işe gitti ve ardından Isabelle odamın kapısını açmam için beni ikna etmeye çalıştı. Ona hayır dedim. Daha sonra bir ara gelip beni yemeğe çağırdı, yine hayır dedim.

Isabelle Lucas'ı gezmeye çıkarınca mutfağa gittim, çünkü karnım çok acıkmıştı. Bir tabakta ısıtılmayı bekleyen bir parça etle püre vardı. Hepsini yedim, akşam yemeği için de yanıma yedek yiyecek aldım. Pasta ve meyve.

Sonra odama döndüm ve bütün öğleden sonra uyudum.

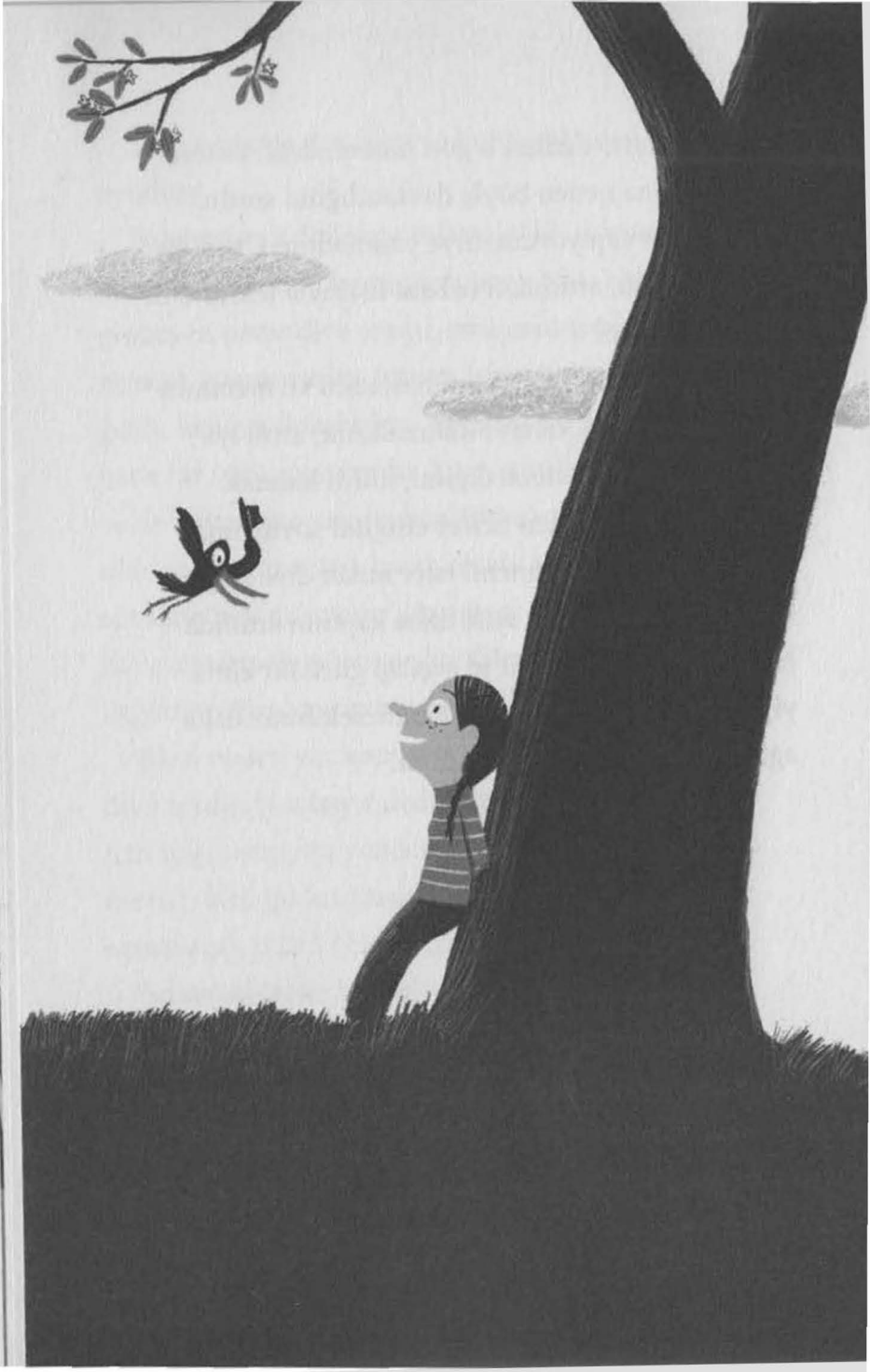
Babam işten dönünce odama geldi, kapının ardından benimle konuşmak istiyordu. Yolunda gitmeyen nedir diye sordu, ama canım cevap vermek istemiyordu. Akşam Irène halam yemeğe geldi, kendisi doktordur. Yaklaşık bir saat boyunca bana bir sürü soru sordu. Tüm soruları hayır, hayır ve de hayır diye yanıtladım. Biraz tuhaf bir konuşma oldu, çünkü üst üste hayır cevabı vermek sorduğu sorulara pek de uygun düşmüyordu. Ama içimden hiç evet demek gelmiyordu. Kibarlık etme havamda değildim. Biraz garip bir durumdu.

Bana neden yaz kampına gitmek istemiyorsun diye sordu, ben hayır dedim. Çiftliğe gidemediğin için üzgünsün, bu yüzden mi? Hayır (aslında cevap evetti). Bize mi kızgınsın? Hayır. Odanın kapısını açmayacak mısın? Hayır (bu cevap gerçekti).

Sonunda Irène hala gitti. Mutfakta hep birlikte uzun uzun konuştular, ama ne dediklerini duyamadım. Yatmadan önce babam bir kez daha gelip kapının diğer yanından benimle konuştu. Eğer istemiyorsam o yaz kampına gitmeyeceğimi, beni zorlamayacağını söyledi. Kapıyı açar mıydım? Bir

kez daha hayır dedim, o gün birinci defa. Bunun üzerine bana neden böyle davrandığımı sordu. Hayat grevi yapıyorum, diye yanıtladım. Uzun bir sessizlik oldu, ardından babam fısıltıyla tekrar etti: Hayat grevi mi?

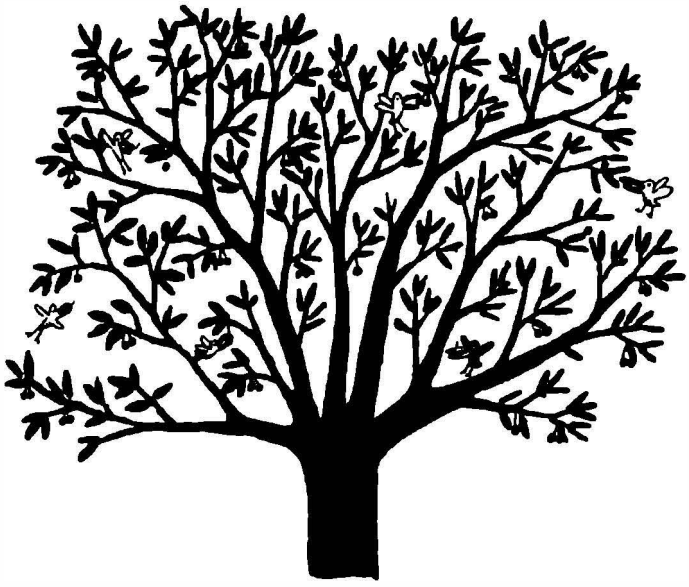
Bunun üzerine ağlamaya başladım ve memnun olmadığımı, beni rahat bırakmalarını, artık iyi zaman geçirmek istemediğimi, kilitli kalmak istediğimi, hepsinden nefret ettiğimi söyledim. Babam seni teselli etmemi ister misin diye sordu. Cevap vermedim. Bir süre daha kapının ardında bekledi, sonra derin bir iç geçirip gitti. Bir elma yiyip yattım. Anneannemi düşünerek biraz daha ağladım, sonunda uyuyakaldım.

2

Kuş aşkı

Hayatta sahip olduğum en güzel şey kuşum. Uzun zamandır benimle. Beşinci yaş günümde onu bana anneannem hediye etmişti. Çünkü kuşları çok seviyordum ve sürekli onlarla konuşuyordum. Daha doğrusu ne zaman cikleyerek şarkı söyleseler, benimle konuşuyorlarmış gibime geliyordu. Sanki bana ilkbahar geldiği için, hava güzel olduğu için, çiftliğin arkasında bulunan meyve bahçesindeki ağaçlar çiçek açtığı için ne kadar mutlu olduklarını anlatıyorlardı. Ben de tüm kalbimle böyle düşünüyordum ve memnuniyetimi göstermek için onlar kadar güzel şarkılar söyleyebilmeyi çok istiyordum. Anneannem buna gülüyordu. Bana minik bülbülüm ya da güvercinim diyordu. Bana bir

İspinoz kuşu hediye etmişti. Gözlerinin etrafında kıpkırmızı tüyleri olan, gri renkte, minicik, çok güzel bir kuştu. Hem kırmızı tüyleri yüzünden hem de bütün kuşlar çiftlikteki odamın önündeki kiraz ağacının meyvelerini gagalamaya geldikleri için ona Kiraz adını koydum. Kuşlar kiraza bayılıyorlar.

Benimkinin beyaz renkli, boyu benden büyük, demir bir kafesi var. Buraya ilk taşındığımda, babam daha küçük bir kafes almak istedi. Bu kafes ona göre dev gibiydi ve odama sığmıyordu. Ama

ben istemedim. Bence şehre taşınmak, bir kuş için büsbütün büyük bir değişiklikti; onun yeni hayatımıza alışamamasından korkuyordum. Aslına bakarsanız hiç mutsuz değil, durmadan cıvıldayıp duruyor. Sabahları beni o uyandırıyor ve şu ara hava güzel olduğu için pencereyi gün boyu açık bıraktığımdan, anlatacak bir sürü şeyi oluyor. Cıvıldamasını dinlemeyi seviyorum. Sesi çok güzel ve bana iyi geliyor. Böylece anneannemi, çiftliği, bahçeyi, vs. hatırlayıp düşünebiliyorum.

Anılar çok tuhaf. Bazen beni ağlatıyorlar. Bazen mutlu ediyorlar. Bazen de her ikisi birden oluyor.

Bugün salı. Babam çalışmadığı için evde. Ben grevimin dördüncü günündeyim. Tüm gün odamda oturup resim yapıyorum ya da yazı yazıyorum. Herkes gidip de evde kimse kalmazsa, ancak o zaman odamdan çıkıp yemek yiyor, ihtiyaçlarımı karşılıyorum. Neyse ki sık sık evde yalnız kalıyorum. Hatta dün televizyonu bile açtım, ama sonra grevde olduğumu, eğlenmemem gerektiğini hatırlayıp odama geri döndüm. İyi ki de dönmüşüm, çünkü ben odama girdiğim sırada Isabelle eve döndü. Eğer beni televizyon seyrederken bulsaydı,

kızgınlığımın geçtiğini, hatta canımın sıkıldığını düşünebilirdi. Bu doğru değil. Kızgınlığım geçmedi ve canım da pek öyle fazla sıkılmıyor. Düşünüyorum.

Babam gelip gelip benimle konuşmaya çalışıyor. Nasıl olduğumu soruyor, "Kahvaltı edelim mi?" ya da "Gezmeye gidelim mi?" diyor. Her defasında hayır diye cevap veriyorum. Bir defasında bana neden grev yaptığımı sordu. Taleplerim olup olmadığını sordu. Ben talep ne demek bilmiyorum dedim, bunun üzerine o da bana grev yapan insanların bir şey elde etmek istedikleri için grev yaptıklarını söyledi. Oysa ben istediğim şeyi elde edemeyeceğimi biliyorum. Anneannemin yanına

dönmek ve çiftlikte yaşamak istiyorum. Ama bu mümkün değil.

Bu yüzden babama bir şey diyemedim. Sadece bir kez daha, mutlu olmadığımı ve beni rahat bırakmalarını söyledim. Grevimin ne kadar süreceğini sordu, ben de belki hayat boyu dedim. Ha öyle mi, dedi. Ama bana inanmadığını görebiliyordum, dudaklarının ucuyla hafifçe gülümsüyordu. Sinirlendim ve onunla konuşmayı kestim.

Beni büyütmemiş olsa da, babamın beni sevmediğini sanmayın. Anneannem, babamın bana duyduğu sevginin onu üzdüğünü söylerdi hep. Çünkü ona annemi hatırlatıyormuşum. Ben annemi hatırlamıyorum. Beni doğurduktan sonra, ben daha küçük bir bebekken ölmüş. Beni doğurmak onu çok yormuş. Zaten doğumdan önce çok hasta olduğu için öleceğini de biliyormuş. Doktor, bebek doğurmanın onun için çok riskli olduğunu söyleyerek onu uyarmış. Bir zamanlar onun benim yüzümden öldüğünü sanıyordum, ama anneannem annemin beni dünyaya getirmeyi hayatta her şeyden çok istediğini anlattı. Babamla

birbirlerini o kadar çok seviyorlarmış ki, annemin ölme olasılığına rağmen birlikte bir bebekleri olsun istemişlerdi. Onlar için çocuk yapmak, annemin birkaç yıl daha fazla yaşamasından daha önemliymiş. Anneannem haklı olduklarını söylemişti, çünkü kızı her durumda hastalıktan dolayı ölecekmiş ve ben doğmamış olsam ona onca neşe veremeyecekmişim. Ama babam annemi kaybedince çok ama çok mutsuz olmuştu. Çok acılar çekmişti. İşini ve sahip olduğu her şeyi kaybetmişti. Anneannem buna boşluğa düşmek diyordu. Hayatı, hiçbir şeyi sevmiyordu. Anneannem beni bu yüzden yanına almıştı. Babam

normal bir hayat sürüp benimle ilgilenmeyi beceremiyordu. Bu dönem uzun sürdü. Hafta sonları beni görmeye geliyordu, doğum günlerimde ve yılbaşında da güzel hediyeler getiriyordu.

Yeni bir iş bulunca, anneanneme beni yeniden yanına almayı önerdi, ama anneannem bu öneriye pek sıcak yaklaşmadı, galiba ben de öyle. Anneannem babama iyi olduğumu, bu konuyu ileride, okula gideceğim zaman tekrar düşüneceğimizi söyledi. Sonra da babam çalışmak için uzağa, daha büyük bir şehre gitti. Onu daha seyrek görür oldum.

Daha sonra Isabelle ile tanıştı ve onu anneannemle tanıştırmaya getirdi. Bir gün çiftlikten ayrılmam gerekeceğini hiç düşünmemiştim. Anneannemin yaşlı bir insan olduğu ve bir gün öleceği hiç aklıma gelmemişti. Bana bu konuda hiçbir şey söylememişti. O hastaneye yatıp ben de buraya taşındığımda, gözyaşları içinde bana veda etti. Ben de onu teselli etmek için iyileşir iyileşmez geri döneceğimi söyledim.

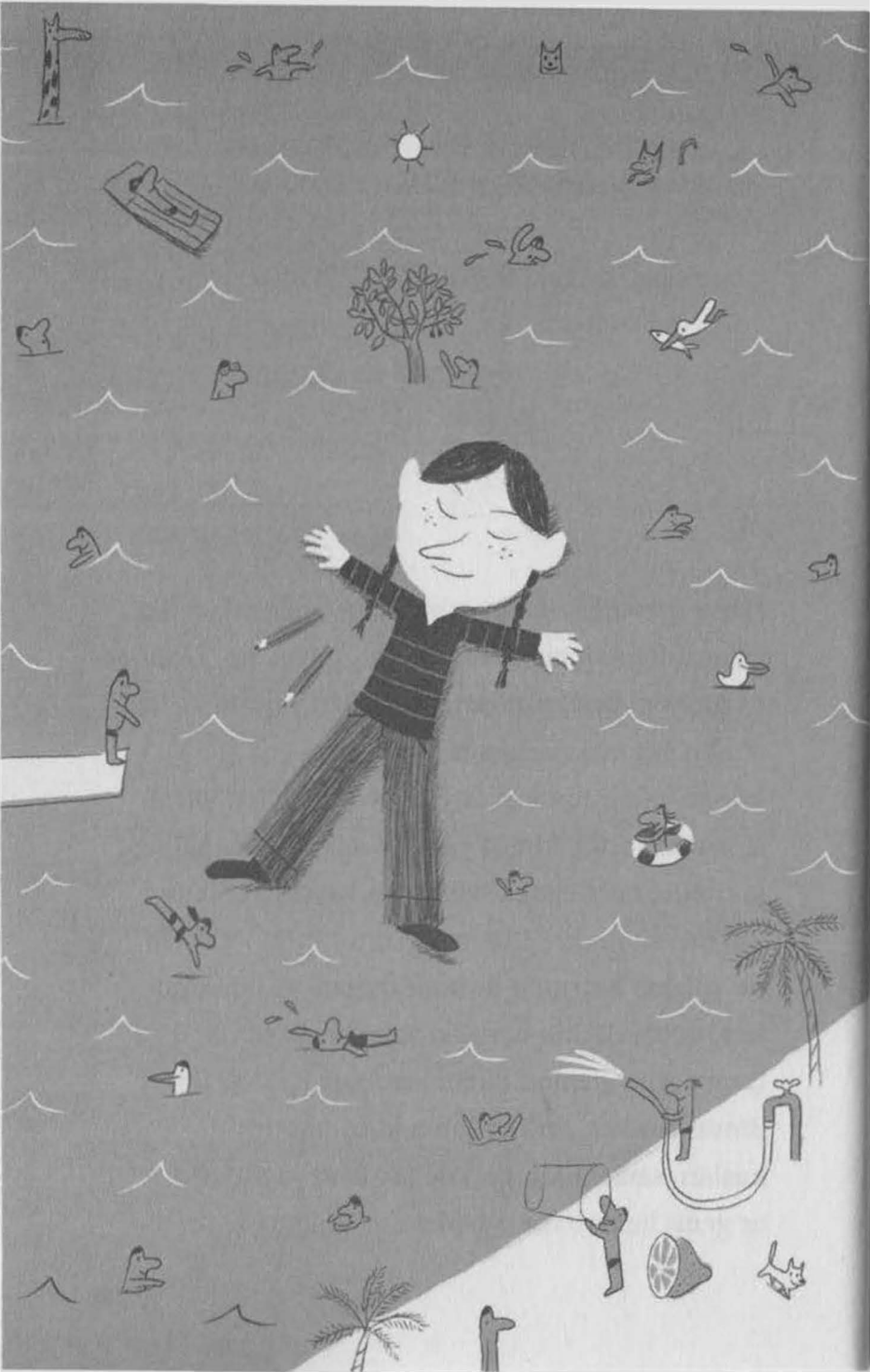
Ama öyle olmadı. Anneannem iyileşti, ama ben çiftliğe ancak tatillerde gidebildim. Anneannem

bundan böyle babamla ve o sırada hamile olan Isabelle ile yaşamam gerektiğini, böylece gerçek bir aile olacağımızı ve bunun benim için en iyisi olacağını söyledi. Artık çok yaşlanmıştı ve bakımımı tam sağlayamıyordu, öyle demişti. Ben buna katılmıyordum, hâlâ da katılmıyorum.

3

Kiraz kırmızısı

Hayat grevinde olduğum ve bu nedenle odamdan çıkamadığım için bol bol resim yapıyorum. Hoşuma da gidiyor Başlarda havuz resimleri yaptım, çünkü yaz mevsiminden dolayı hava çok sıcaktı ve havuz resmi yaptıkça serinliyordum. İçleri yüzen insanlarla dolu, kimisi yıldız, kimisi midye kabuğu şeklinde, mavi renkli, kocaman havuzlar. Sonra yaz mevsiminde çiftliğin resmini yaptım. Avluda bir sulama hortumu ile anneannemi ve bunaltıcı sıcakta üzerlerine sıçrayan sularla eğlenen komşu çocuklarını çizdim. Buzlu limonata içiyorlardı. Bütün bunları çizdim, sonra kiraz ağacını, kuşları, samanlıkta yeni doğan kedi yavrularını ve geniş kenarlı hasır şapkası ve önlüğüyle meyve

bahçesinde çalışan anneannemi, ayrıca rengârenk köy pazarını da çizdim. Daha sonra kafesinde duran Kiraz'ın resmini yapmaya çalıştım, ama beceremedim. Bunun üzerine tüm resimlerimi büyük defterime yapıştırdım, hani içine günlerimi nasıl geçirdiğimi ve düşüncelerimi yazdığım deftere. Derken pencereyi kapattım ve Kiraz'ın odada uçması için kafesinin kapısını açtım. Anneannem Kiraz'ı kafesine geri koymak için eline konmasını sağlayabiliyordu. Ben bunu yapamıyorum, her defasında bir yerlere konmasını bekleyip onu yavaşça ellerimle yakalamak zorunda kalıyorum. Bu nedenle alıştırma yapmak istiyorum. Ama

Kiraz kafesinden çıkmadı. Canı istemedi. Ben de onu kendi haline bıraktım. Ben de kendi halime bırakılmaktan hoşlanıyorum.

Babam ile Isabelle eve çok geç döndüler Bütün gün Lucas ile birlikte plajdalardı. Bana da gel dediler, ama reddettim, aslında reddederken çok da zorlandım, çünkü denizi çok severim. Zaten onlarla birlikteyken, denizde bile eğlenemem. Sürekli Lucas'a bakmak, Lucas'ı eğlendirmek, Lucas'a dikkat etmek gerekiyor Lucas benim umurumda değil. Kardeşim olsa bile. Onun yüzünden, o doğdu diye kimse anneannemin ölümünü fark etmedi. Lucas, anneannem öldükten birkaç gün sonra doğmuştu. Ben çok üzgündüm, babamla Isabelle ise durmadan gülümsüyorlardı. Ayrıca Lucas çirkinin teki bana kalırsa. Isabelle hastaneden eve döndüğünde bunu ona da söyledim. Bunu duymak besbelli hoşuna gitmedi, ama bir şey de demedi. Babamsa beni azarladı.

Bugün Lucas yedi aylık ve artık yüzünü bile hatırlamıyorum. Okula giderken onu hiç görmüyordum, ne sabah ne de akşam. Zaten bebek dediğin sürekli uyuyor. Hafta sonu

arabayla gezmeye gidildiğinde onu görmemek için özellikle onun oturduğu yöne değil, camdan dışarı bakıyordum. Bir defasında kahvaltıda babam gidip Lucas'ın neden ağladığına bakmamı istedi, ama ben istemedim. Bunun üzerine babam açtı ağzını yumdu gözünü ve en az iki saat boyunca benim gibi sevimsiz ve yaramaz bir kıza artık tahammül edemediğini, böyle devam edersem beni bir yatılı okula göndereceğini söyledi durdu. Ben ağladım ve odama gittim. Sonra Isabelle'in, babama artık buna dayanamadığını, çok yorulduğunu, benimle anlaşabilmek ve iyi geçinmek için elinden gelen tüm çabayı gösterdiğini ama benim bunu istemediğimi söylediğini işittim. Haklıydı. Babam yanıma gelip herkesi mutsuz ettiğimi, oysa eğer istersem hep birlikte çok mutlu olabileceğimizi ve çevremdekilere daha kibar davranmam gerektiğini söyledi. Lucas'a gelince, onu sevmeyi öğrenecektim. Büyüdüğünde. Hiçbir şey söylemedim. Bu, okul kapanmadan biraz önceydi.

Sonra gülümseyerek bana yeni buldukları yaz kampını anlattılar, ben de hayat grevi yapmaya karar verdim. İşte böyle. Belki de kötü biriyim, umurumda değil. Belki babam ve hatta Isabelle benim yüzümden mutsuzlar, ama ben de onlar yüzünden mutsuzum. Keşke anneannem yerine onlar ölseydi.

Anneannemle birlikte, yolculuğa çıkma oyunu oynardık. Mutfak masasına oturur, haritayı açar, rastgele bir ülke seçerdik. Gözlerimi kapatıp parmağımı Dünya haritasının üzerinde dolaştırarak aniden herhangi bir yerine koyardım, neresi olursa. Sonra parmağımın durduğu yerdeki ülkenin adını okurduk. Sonra da aklımızda oraya giderdik. Eğer parmağım denizin üstünde durmuşsa, oraya en yakın olan ülkeyi seçerdik. Birbirimize orayı nasıl hayal ettiğimizi anlatırdık, havası soğuk mudur sıcak mıdır, ne tür hayvanlar vardır, ne tür çiçekler yetişir... Hem uydurur hem eğlenirdik.

Daha sonra ciddileşirdik. Anneannem ansiklopediden o ülke hakkında yazılan her şeyi okurdu: nüfusu, yüzölçümü, kültürü, tarihi. Sonra

gazeteden fotoğraflar kesip bir deftere yapıştırırdık. Yolculuklar uzun sürerdi. Mısır'ı keşfetmeye o kadar hevesliydik ki, bir ay orada kaldık ve kestiğimiz yazılar ve fotoğraflarla tam iki defter doldurduk. Piramitler'i görmeye Mısır'a gerçekten gitmeyi çok isterdim.

Bugün resim yaparak yolculuğa çıktım. Anneannemle hazırladığımız tüm defterleri karıştırdım (tam on iki tane vardı) ve fotoğraflara bakarak manzara resimleri yaptım. Her resmin üzerine o ülkenin adını yazdım.

Böylece Mısır'ın, Fas'ın, Guatemala'nın, Kanada'nın ve Japonya'nın resmini yaptım ve resimleri renkli raptiyelerle yan yana duvara astım.

Bugün Isabelle odama geldi. Girmesine izin verdim, çünkü kirli çamaşırım olup olmadığını sordu, çamaşır yıkayacakmış.

Gerçekten de kirli çamaşırlarım birikmişti ve çamaşır makinesini tek başıma nasıl kullanacağımı bilemiyordum. Bir defasında Isabelle dışarıdayken denedim, ama hiçbir şey anlamadım ve aptalca bir şey yapıp azar işitmekten korktum. Ben de kirli çamaşırları toplayıp tekrar odama geri getirdim.

Sıcak havalarda giymeyi sevdiğim tiril tiril elbisem kirli olduğu için canım sıkılıyordu, bu yüzden Isabelle'e kapıyı açtım.

Kucağında Lucas vardı ve teni bronzlaşmıştı. Bana merhaba derken gülümsedi. Gözlerimi kaçırdım. Isabelle, tıpkı adı gibi çok güzel biri. Uzun boylu ve uzun siyah saçları var. Tıpkı bir prenses gibi.

Beş yaşındayken anneannemin evinde onu ilk gördüğümde bana çirkin gelmişti. O zamanlar saçları kısaydı ve bana sürekli gülümsemesi sinirime

dokunmuştu. Ama anneannem onun fidan gibi güzel bir kız olduğunu söylemişti.

Bence gözleri fazla mavi. Bakışı da bir tuhaf. Bir şeyden hoşlanmadığında bakışları beni korkutuyor. Ama gözlerine bakmazsam, bence güzel. Saçlarını uzatmakla iyi etti. Ona söylemiyorum ama bence bu haliyle daha güzel. Odama girince Lucas'ı yere bıraktı ve yıkayacağı eşyaları toplamaya başladı. Ben ikisine de bakmadan yatağımın üzerinde oturmaya devam ettim. Isabelle duvara astığım resimleri görmüş olmalı ki, bana bu ülkelerin hepsini gezmeyi isteyip istemediğimi sordu.

Bunun üzerine başımı kaldırıp resimli yolculuklarıma baktım ve ona zaten hepsine gittiğimi

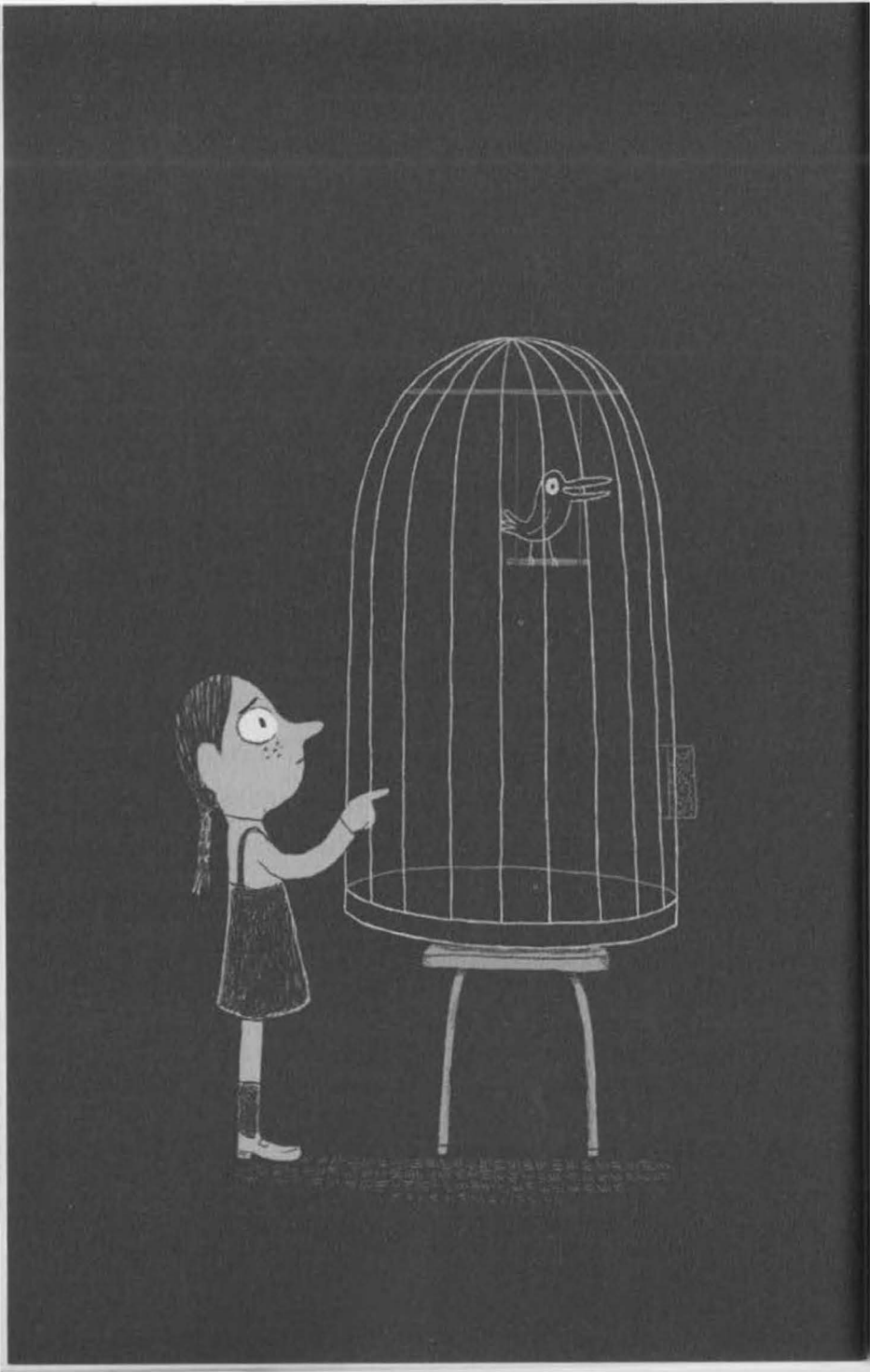

söyledim. Bana yine gülümsedi, ben de rahatsız olup gözlerimi çevirdim. Sonra Isabelle bir şeye ihtiyacım var mı diye sordu, başımı hayır anlamında salladım. Lucas'ı yeniden kucağına alıp odadan çıktı. Çok geçmeden evden çıktığını ve sokak kapısının kapandığını duydum. Gezmeye gidiyordu, yani odamdan çıkabilirdim. Neden bilmiyorum ama canım istemedi. Yatağıma uzanıp uzun uzun beyaz tavana baktım. Üzgündüm ama içimden ağlamak gelmiyordu, yorgundum ama canım uyumak istemiyordu. Bir tuhaf hissediyordum.

Isabelle eve dönünce, o gün ikinci defa kapımı çaldı. Ne var, dedim. Bana bir şey aldığını, ama odamın kapısını açmak istemiyorsam torbayı

kapının önüne, yere bırakabileceğini söyledi. Olur dedim, kapının önüne bırak. Kapıyı hemen açmadım. Bıraktığı torbayı almak için mutfaktan sesler gelene kadar bekledim.

Torbanın içinde yaldızlı kağıda sarılmış bir hediye paketi vardı. Kiraz kırmızısı, çok güzel bir elbise. Bana. Tam bedenime göre.

4

Tek başıma

O sabah Isabelle bana çamaşırlarımı getirdi. Beni kırmızı elbisemle görmesini istemedim, çünkü elbisenin çok hoşuma gittiğini bilmesini istemiyordum. Kapıyı çaldığında, kırmızı elbiseyi hemencecik çıkartıp başka bir şey giydim. Sonra ona kapıyı açtım, o da temiz eşyalarımı çalışma masamın üzerine bıraktı. Tam çıkarken gözlerinin yere takıldığını gördüm. Kırmızı elbise, eski bir paçavraya benziyordu.

Elbiseyi kaldırıp sandalyenin üzerine koydu. Bir şey söylemek ister gibiydi, ama hiçbir şey demedi. Kapıyı kapattığı sırada, yavaşça teşekkürler dedim. Kendiliğinden çıktı. Isabelle duydu mu bilmiyorum.

Daha sonra, Lucas'ı gezmeye çıkardığını, öğle yemeğimin ısıtılmış halde mutfak masasında durduğunu söyledi. Tamam dedim, Isabelle kapının arkasında biraz daha durdu, Lucas'ın cıvıl cıvıl sesler çıkardığını duyuyordum. Sonra Isabelle tatilde yaz kampına gitmek istememeni çok iyi anlıyorum dedi, çok kötü bir fikirdi, babanla Lucas'dan dolayı yorulmuştuk, anlıyorsun değil mi, hem senin de hoşuna gideceğini sandık, oysa senin artık çiftliğe gidemediğin için üzgün olduğunu düşünemedik, sonuçta tüm bunlarla kafanı şişirmek istemiyorum, sadece oraya gitmek istememeni çok iyi anladığımı söylemek istedim. Cevap vermedim.

Odamda çok büyük bir dolap var. Eşyalarım tamamını doldurmadığı için, çarşaflar, masa örtüleri, peçeteler de buraya konuyor. Dün akşam

Isabelle ile babam yemeğe misafir bekliyorlardı ve babam masaya sermek için bir örtü almaya geldi.

Örtüler benim uzanabileceğimden daha yukarıdaki bir rafta durduğu için ona kapıyı açmam gerekti. Böylece babam odama girdi, ama örtülerden hangisini seçeceğine bir türlü karar veremediği için üç tanesini birden kolunun altına sıkıştırarak, mutfakta yemek yapan Isabelle'e sormaya gitti. Kapıyı arkasından açık bıraktı, Lucas da emekleyerek gelip odama girdi. Ben Kiraz'ın kafesinin önünde duruyordum. Lucas beni görünce bulunduğum yöne doğru atıldı. Yanıma geldiğinde kuşumun ötüşünü duydu ve agu gugu diyerek kendince konuşmaya başladı. Parmaklıklardan tutarak, heyecan içinde kafesi hafifçe ileri geri salladı.

Öfkeye kapıldım, Lucas'ın Kiraz'ı korkutmasını istemiyordum. Ama babam geri dönmüyordu, ben de Lucas'ı dışarı çıkarmak için kucağıma almak istemiyordum. Lucas yokmuş gibi davrandım ve Kiraz'a baktım. Biraz sonra Lucas kendi kendine konuşmayı bıraktı, kafesin önüne oturduğunu gördüm. Parmaklıkların arasından geçirdiği minik eli, kuşu yakalamak ister gibi hafif hafif oynuyordu. Derken Kiraz anneanneme yaptığı bir

şeyi yaptı. Sevinç çığlıkları atarak Lucas'ın minicik parmağına kondu. Tam o sırada babam geldi. Şaşkın gözlerle bize baktı, sonra da, şuraya bak, Kiraz Lucas'ı sevdi galiba, dedi. Bir şey demedim, sadece gidip yatağıma oturdum, babam Lucas'ı kucağına alıp gitsin diye bekledim. Onlar gidince kapımı kilitledim ve Kiraz'ın kafesinin önüne gidip oturdum. Bir parmağımı parmaklıkların arasından geçirip uzun süre öylece bekledim. Kiraz hiç benim parmağıma gelip konmadı. Bu beni çok üzüyor.

Şimdi Isabelle ne zaman evden çıksa oturma odasına gidip televizyon seyrediyorum. Canım sıkıldığından değil, düşünmekten yoruldum da

ondan. Anneannem yüzünden hep hüzünlüyüm. Kitap okurken ya da resim yaparken aklıma geliyor. O zaman elimdekini bırakıp yatağıma uzanıyorum ve ağlıyorum. Sürekli yatakta olmaktan sıkıldım. Anneannemin ölümünden dolayı öfkeliyim. Yine de insanlar ölünce artık geri dönüş olmadığını, onlarla ancak kalbimizde bir araya gelebileceğimizi biliyorum tabii. Buna alışmak gerekiyor, yoksa insan sürekli mutsuz olur ve ben hâlâ öfkeli olsam da, sürekli mutsuz olmak istemiyorum.

Dolayısıyla neden hayat grevi yaptığımı artık pek bilmiyorum, çünkü hayattan istediğim şeyi almam imkânsız. Gerçekte periler yok, sihir de. Kimse anneannemi geri getiremez. Önceki hayatım sona erdi. Bu yüzden de bütün gün ağlıyorum. Başka şeyler düşünmek isterdim ama olmuyor. Galiba grev yapmak ondan da kötü. Eskiden okula giderdim, eğlenirdim, konuşurdum. Anneannemi unutmazdım ama her an da onu düşünmezdim.

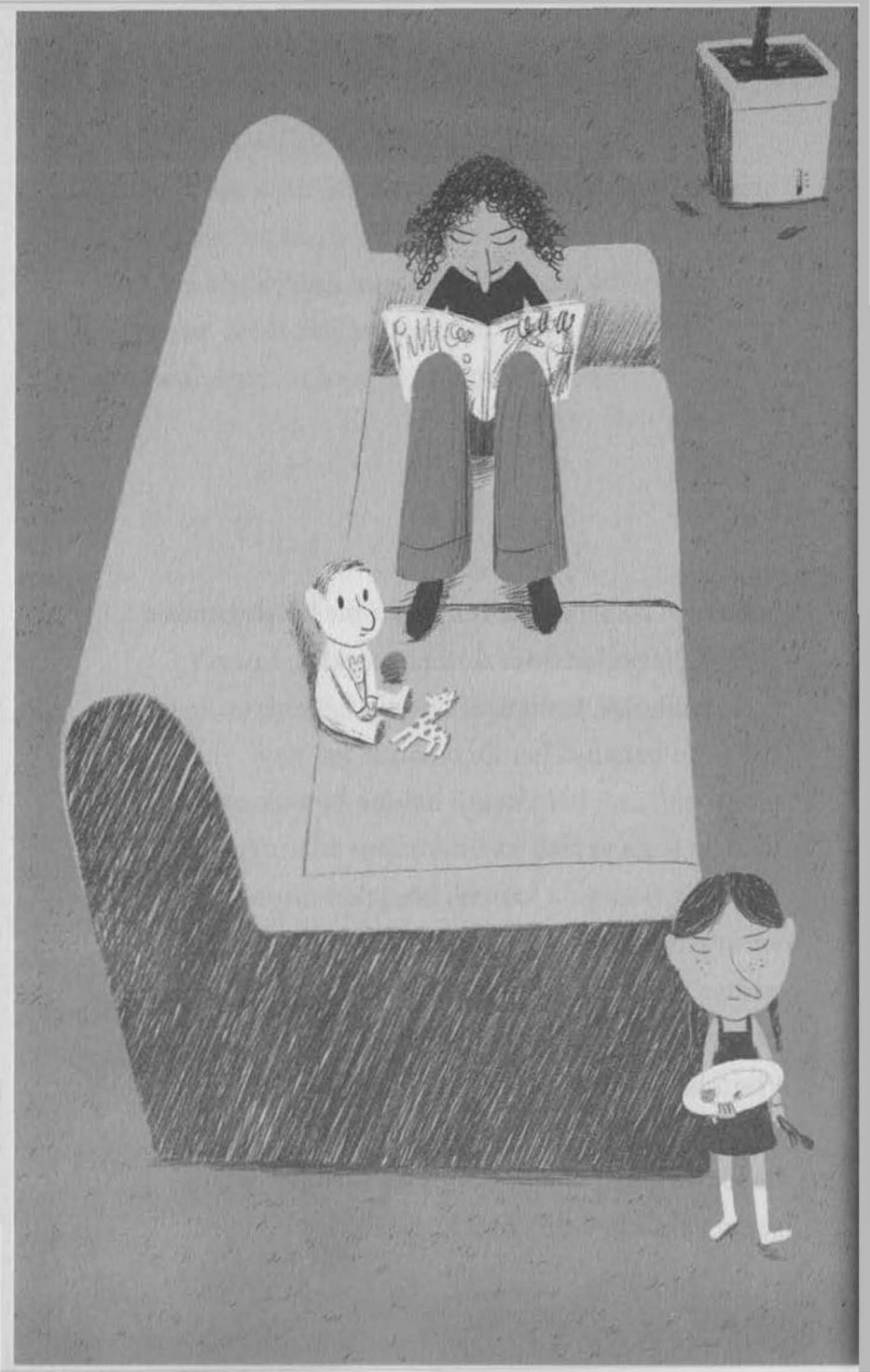
Artık hep odamda ve tek başıma olduğum için, düşüncelere boğuluyorum. Kiraz'ın gün boyu ötüşü bile beni ağlatıyor. Onun neşeli

beni hüzünlendiriyor. Ne yapacağımı şaşırdım. Babamla konuşabilirim diye düşündüm ama ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Bana onlarla birlikte tatile gelmemi söyleyecek ama benim canım tatile gitmek istemiyor. Nedenini anlatamam. Üzgün olduğum için beni azarlamasını istemiyorum.

5

Lucas

Babam ve Isabelle öğleden sonra bir kır düğününe gittiler. Yarından önce dönmeyecekler. Lucas'ı evde bıraktılar, bir bakıcı onunla ilgileniyor. Babamın bakıcıya benim odamda kalmayı tercih ettiğimi, beni kendi halime bırakmasını, yine de bana yemek hazırlamasını anlattığını duydum. Sonra da kapıda, hoşçakal canım, yarın görüşürüz, dediğini duydum. Lucas için endişelenme, Sandrine onunla ilgileniyor (Lucas'a bakan genç kız). Tamam, yarın görüşürüz, dedim. Peşinden Isabelle gelip Lucas'ı tanımadığı birine ilk defa bıraktığını, endişeli olduğunu ve her ne kadar grev yapıyor olsam da, uzaktan her şeyin yolunda olup olmadığına dikkat edersem

çok memnun olacağını söyledi. Ayrıca telefon edeceğini de söyledi.

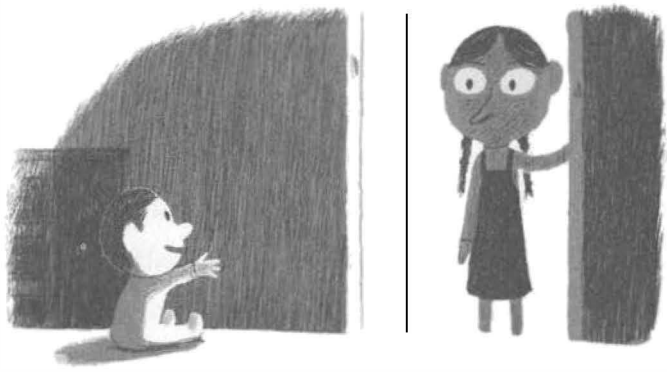
Onlar gittikten sonra uzunca bir süre kitap okudum. Sonra acıkınca odamdan çıkıp mutfağa gittim. Sandrine Lucas'a mama yediriyordu, bana akşam yemeğinde ne istediğimi sordu. Ne olursa diye cevap verdim. Ezmeli omlete ne dersin dedi,

olur dedim. Masaya yerleşip beklemeye koyuldum. Sandrine oyunlar yapıp Lucas'ı güldürüyordu. Keyfi yerinde gibiydi. Biraz sonra Sandrine onu yatırdı ve ikimize yemek hazırladı. Televizyon

karşısında yemeğimizi yedik. Odandan hiç çıkmadığını sanmıştım, dedi. Ona cevap vermedim ve yemeğim bitince tabağımı kaldırıp tekrar odama kapandım. Telefonun çaldığını ve Sandrine'in Isabelle'e her şeyin yolunda olduğunu, Lucas'ın uyuduğunu, akşam yemeğini çok güzel yediğini söylediğini duydum. Isabelle'le konuşmam için beni yanına çağırdı, ama olmaz dedim. Yatağıma yatıp hemen uykuya daldım. Gecenin ortasında, Lucas'ın ağlama sesiyle uyandım. Önce hiçbir şey yapmadım, sonra babamla Isabelle'in evde olmadıklarını, onu kucaklarına alıp sakinleştiremeyeceklerini hatırladım. Kendi kendime o zaman Lucas'ı Sandrine susturur dedim ama Lucas çığlık çığlığa ağlamaya devam etti. Bunun üzerine kalktım. Evde ışık yoktu. Sandrine televizyonun karşısında yoktu, babamın yatak odasında da değildi. Çalar saatin sabah altıyı gösterdiğini gördüm. Lucas'ın odasına gidip onu kucağıma aldım. Hemen ağlamayı kesti. Onu odama götürdüm, az sonra pencereden bakarken Sandrine'in aşağıda bir arabanın direksiyonunda oturan birisiyle konuştuğunu gördüm. Konuştuğu kişiyi göremedim. Birkaç dakika sonra yukarı

döndüğünde, odama gelip Lucas'ı kucağına aldı. Uyandı mı, diye sordu. Ben de ağladığını söyledim. Neyse, kötü bir rüya gördü herhalde, dedi. Şimdi yanında yatarım. Sonra da bana sen de git yat, daha çok erken, dedi.

Yeniden uyuyamadım. Lucas'ın kendi kendine konuştuğunu duyuyordum, neler olduğuna bakmak için babamın odasına gittim. Sandrine uyuyor, Lucas da onun yanında kımıl kımıl hareket ederek oynuyordu. Beni görünce gülümseyerek kollarını bana doğru uzattı. Onu alıp mutfağa götürdüm ve ikimize kahvaltı hazırladım. Biberona soğuk süt ile çikolata tozu koydum. Odama gidip yatağıma içinde gevrek dolu kâsemin olduğu tepsiyi bıraktım

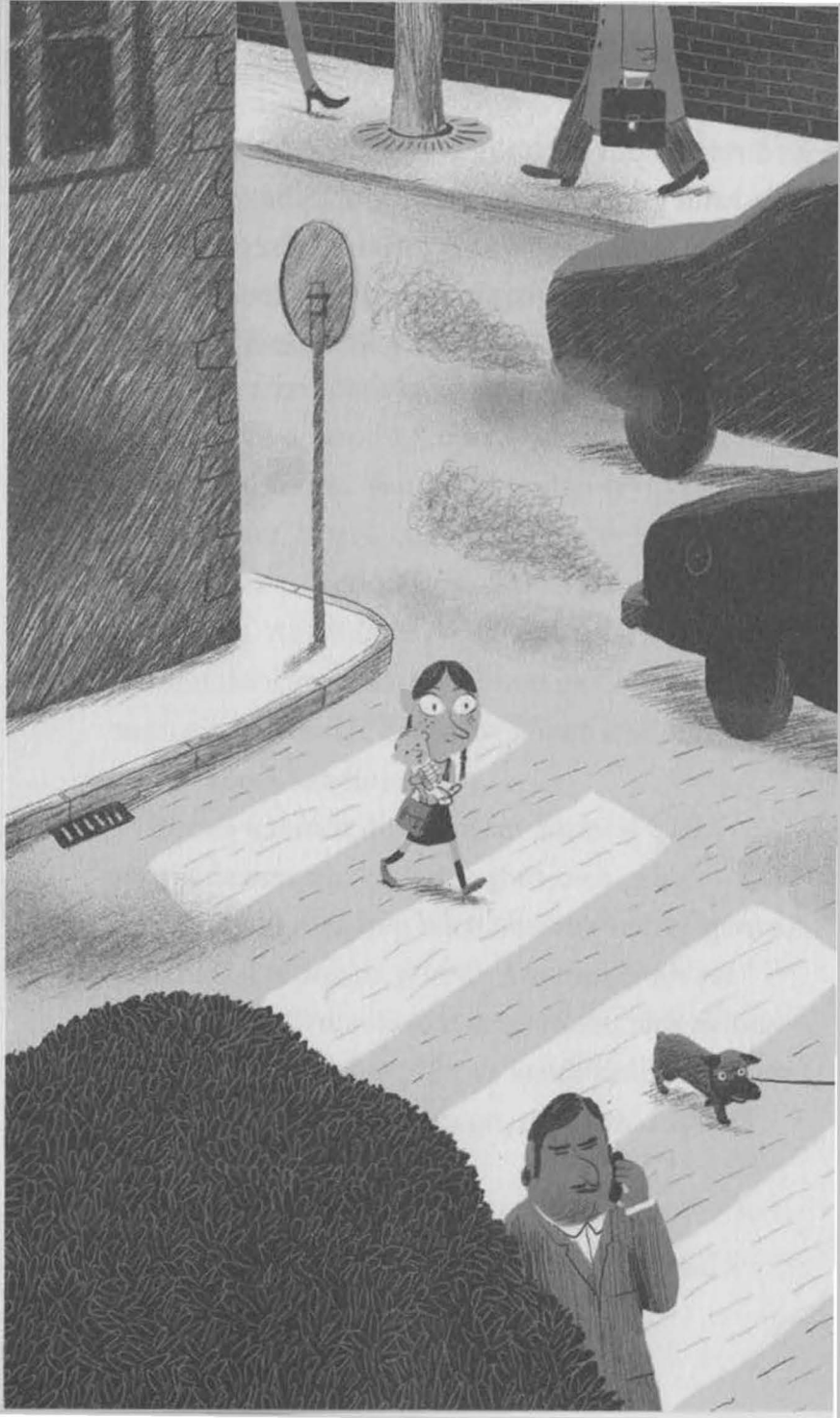
ve Lucas'ı almak için geri döndüm. Hayatından memnun görünüyordu.

Odama gelince tekrar Kiraz'ın kafesinin önüne oturdu ve sütünü içerken gözlerini ayırmadan ona baktı. Derken minik parmağını parmaklıkların arasından içeri soktu ve Kiraz tıpkı geçen seferki gibi gelip eline kondu. Lucas'a yaklaştım ve ilk defa onunla konuştum. Sen de mi kuşları seviyorsun, diye sordum. Küçük çığlıklar atarak ve küçük vücudunu ileri geri sallayarak memnun bir ifadeyle bana baktı. Anladım ki evet, o da kuşları seviyordu. Gözlerinin içine bakarken (onun da Isabelle gibi iri mavi gözleri vardı), her şeye rağmen onu seviyorum dedim kendi kendime.

Birden içimden diğer kuşları görmesi için onu anneannemin çiftliğine götürmek geldi. Biriktirdiğim para tren bileti almama ve tren garına kadar taksi tutmama yeterdi. Anneannemin evi çok uzakta. Trenle iki saat sanırım. Bu fikir aklıma geldiğinde gün doğuyordu ve kendi kendime, Kiraz öttüğüne göre bugün hava güzel olacak demektir dedim.

Sandrine'i uyandırmamak için gürültü çıkarmadan Lucas'ı giydirdim. Ona giysilerini

giydirmek oldukça zordu. Neyse ki yazdı da, fazla kalın giyinmesi gerekmiyordu. Daha sonra Isabelle'in bana hediye ettiği kırmızı elbiseyi giydim. çekmecemdeki tüm parayı alıp eskiden anneanneme ait olan küçük bir çantaya koydum. Lucas'ı kucağıma alarak evden çıktım.

6

Yolda

Dışarıda nerede taksi bulabileceğimi pek iyi bilmiyordum, ama bir hanımefendiye sordum, o da bana bir taksi durağı gösterdi. Durakta kırmızı bir arabaya bindik, kırmızı en sevdiğim renk olduğu için şanslıydım, şoföre bizi tren garına götürmesini söyledim.

Hangi gar, diye sordu şoför arkasına dönerek. Bilmiyorum, dedim. Mâcon'a gidilen gar. Ha, Lyon Garı o zaman. Evet evet, Lyon Garı. Lyon'a gitmesek de. Annenle ve babanla garda mı buluşacaksınız?

Evet diye cevap verdim, çünkü böyle dersem soru sormayı keser zannediyordum.

Lucas arabada olmaktan mutluydu, virajlarda

düşmesin diye onu kucağımda sıkı sıkı tutuyordum.

Pencereden dışarı bakıyor ve hoşuna giden şeyleri parmağıyla işaret ediyordu. Beni güldürüyordu. Onu gerçek bir yolculuğa çıkardığım için sevinçliydim. Ona nereye gittiğimizi anlattım. Çiftliğin çok güzel olduğunu, ama anneannem öldüğü için oranın artık bize ait olmadığını, oraya sadece gezmeye ve kuşların şarkı söylemesini dinlemeye gittiğimizi söyledim, eve dönünce üzülmek yoktu. O sırada şoförün dikiz aynasından

bana baktığını ve konuşmalarımı dinlediğini fark ettim ve sustum.

Gara vardığımızda şolör yolun elli beş lira tuttuğunu söyledi. Parayı verdim, bana annemle ve babamla buluşacağım yeri iyice bilip bilmediğimi sordu. Biliyorum dedim, ama önce biletimi almam gerekiyordu. Bunun üzerine bileti nereden alacağımı bilip bilmediğimi sordu. Hayır dedim, o da gişelerin yerini göstermek için benimle gelmeyi teklif etti. Biraz düşündüm ve sonunda tamam dedim, çünkü gar uçsuz bucaksız görünüyordu ve etraf çok kalabalıktı. Gişeleri onunla bulmak daha kolay olacaktı. Peşinden gittim, ama beni biletlerin satıldığı yere götürmedi. Bizi ufak bir ofise soktu ve içeride oturan hanıma küçük kardeşimle birlikte Paris sokaklarında tek başıma dolaştığımı, Mâcon'a giden trene bineceğimi ve küçük bir kızla bir bebeğin

yalnız başlarına taksi tutup trene binmesinin ona göre tuhaf olduğunu, bu nedenle de beni oraya getirdiğini söyledi. Görevli kadın iyi yapmışsınız, konuyla ilgileneceğiz, dedi. Ofisten çıkıp gitmek istedim ama görevli kadın gülümseyerek, yerine otur kızım, burada kalsan daha iyi, garda tek başına kaybolursun, dedi. Bir yere telefon etti. Sonra da yanıma gelip oturdu ve Lucas'ı kucağına aldı. Kardeşin mi, diye sordu. Evet dedim. Annenizle babanız nerede peki? Ne cevap vereceğimi bilemedim.

Adın ne? diye sormaya devam etti. Lucie, dedim. Lucie, ne? Cevap vermek istemedim. İç geçirerek Lucas'ı tekrar kucağıma bıraktı ve aç olup olmadığımı sordu. Değilim dedim, ama polis gelene kadar orada biraz beklemem gerektiğini söyleyince, peki öyleyse poğaça yerim dedim. Neden polisi beklediğimizi anlamıyordum, artık Lucas ile birlikte çiftliğe gitme hevesim de kalmamıştı. Eve dönmek istiyordum. Babamı ve Isabelle'i düşünüyordum. Ve elbette Lucas'ı, çünkü çoktan ağlamaya başlamıştı.

Babamla Isabelle bizi almaya gara geldiklerinde, Isabelle Lucas'ı almak için bize doğru atıldı. Gözlerinden ağladığı belli oluyordu. Babamın polislerle konuşmalarından saatlerdir meraktan öldüklerini ve gezilerinden apar topar geri döndüklerini, çünkü evdeki telefonun cevap vermediğini anladım. Sandrine uyuyordu ve telefonun sesini duymamıştı. Yokluğumuzu onunla birlikte aynı anda fark etmiş ve polisi aramışlardı. Bu sırada ben garda adımı ve adresimi vermiştim, ama evi aradıysalar da doğal olarak cevap veren kimse olmamıştı. Sandrine'in uyuduğunu ve babamla Isabelle'in çok geçmeden eve döneceğini söyledim. Çok uzun süre bekledik. Babam telefonu açıp polislere geliyorum diyene kadar Yanıma gelmesine izin vermediler ama Isabelle ile birlikte ofise girdiği anda bana çok öfkelendiğini anladım. Benimle konuşmadı. Sadece Lucas'a sıkıca sarıldı, polislere teşekkür etti ve eve döndük.

Eve geldiğimizde kendimi odama kapattım. Bir ara beni azarlayacağını biliyordum ama ne zaman onu bilmiyordum. Benimle hiç ama hiç ilgilenmiyor gibiydi.

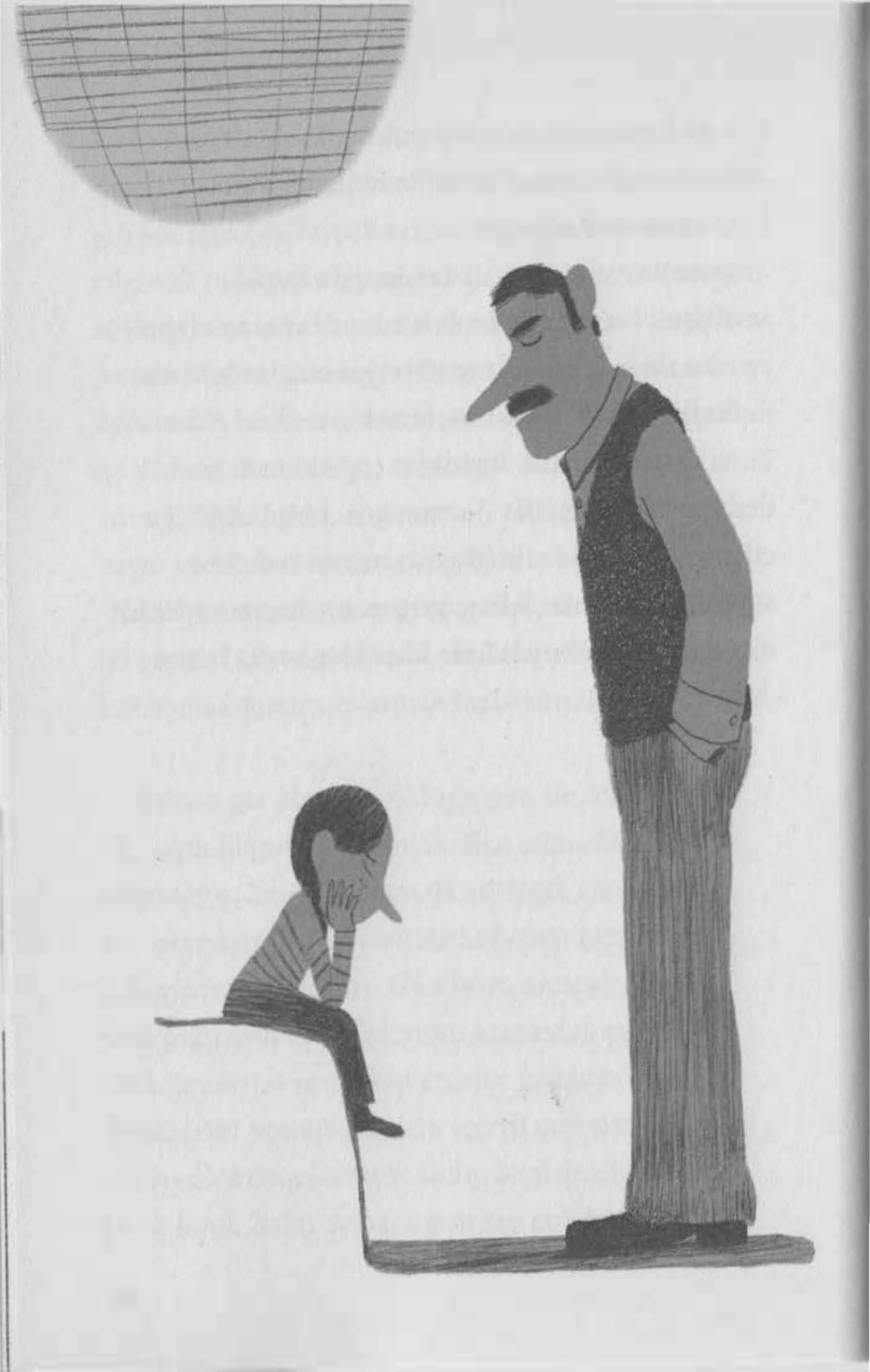
Benimle ilgilenen polis memuresi tatlı bir

kadındı; bana yaptığım şeyin hiç doğru olmadığını söyledi. Lucas da ben de Mâcon'a yalnız başımıza gitmek için çok küçükmüşüz. Buna kalkışmanın çılgınlık olduğunu, başımıza her tür iş gelebileceğini söyledi, ama o her tür işin ne olduğunu söylemedi. Ayrıca kuşları görmeye çiftliğe giderken, annemle babamdan bizimle gelmelerini istemem gerektiğini de söyledi. Ben bir şey demedim. Isabelle'in annem olmadığını, anneannem öldüğü için hayat grevinde olduğumu, babamla birbirimize "hayır" ya da sabahları o işe giderken "hoşçakal, iyi günler" demek dışında, artık neredeyse hiç konuşmadığımızı anlatmak fazla karmaşıktı.

Babam gar olayının olduğu gün de, ertesi gün de, hatta bugün de gelmedi. Ben odamdan hiç çıkmadım. Zaten karnım da aç değil, canım bir şey istemiyor. Kiraz'a elime konmayı öğretmeye çalışıyorum. O kadar. Gün boyu anneannemin onu çağırmak için dişlerinin arasından çıkardığı ıslık benzeri o sesi taklit etmeye çalıştım yalnızca. Penceremi açmadığım için içerisi çok sıcak. Babam bana çok kızmış olmalı. Gelip beni azarlamaması daha kötü. Belki de yaptığım şey çok kötü olduğu

için ve Lucas için çok ama çok korktuklarından dolayı bundan sonra benimle bir daha hiç konuşmak istemiyordur.

Isabelle'e, Lucas'ın da benim gibi kuşları sevdiğini, bu yüzden artık benim de onu sevdiğimi ve olur da trende acıkırsa diye yanıma bir biberon ile kuru pasta aldığımı söylemek isterdim. Ama buna cesaretim yok. Büyükler çoğu zaman ne dediğinizi anlamazlar. Lucas'ı güzel bir yolculuğa çıkartmak ve ona çiftliği göstermek istediğimi söylesem de, onlar için yaptığım şey hep bir aptallık olarak kalacak. Büyüklerle küçükler başka başka düşünüyorlar.

7

Ceza

Babam bu sabah odama geldi. Ama ne bağırdı ne bir şey dedi. Çok düşündüğünü, bunun böyle devam edemeyeceğini, huzursuzluk çıkarttığımı, söz dinlemediğimi ve bana güvenemediklerini söyledi. Şu hayat grevi konusunu kendim bileceğimi, yaşıtlarımla birlikte eğlenmek dururken kendimi bütün gün odama kapatmak istiyorsam bunun benim tercihim olduğunu söyledi. Anneannemin ölümünün bana zor geldiğini şüphesiz anlıyormuş. Ama Lucas konusunda kızgınmış, büyük sakinlikle böyle dedi. Yaptığım şey çok tehlikeliymiş, bunu nasıl anlamazmışım? Anladığımı söyledim, başımıza her tür iş gelebileceğini söyledim. Evet dedi, yedi aylık kardeşinle senin yaşında bir kızın başına her

şey gelebilirdi, aklından ne geçti? Kiraz'dan ve çiftlikteki kuşlardan söz etmedim, anlamazdı. Hiçbir şey demedim, babam da uzunca bir süre bir şey demedi.

Sonra kucağında Lucas'la Isabelle geldi, rahatsız ediyor muyum, dedi, babam da hayır, Lucie'ye şeyi anlatıyordum dedi, ama şey dediği neydi şimdi hatırlamıyorum, daha doğrusu söylediğini duyamadım, çünkü o sırada bana gülümseyen Lucas'a baktım ve ben de ona gülümsedim.

Derken babam ayağa kalktı ve odamda yürümeye başladı. Bir şey düşünür gibi, başı öne eğik halde, yatağımdan pencereye kadar gitti. Konuşmaya devam etmesini bekliyordum, çalışma masamın önündeki sandalyeye oturmasına bakılırsa, sanırım Isabelle de öyle. Babama bakıyordu. Ben de başımı çevirip babama baktım.

Sonunda başını kaldırdı ve Lucie çok düşündüm, dedi, yatılı okula gitmen hem senin için hem de bizim için en iyisi olacak. Seni defalarca uyardım, ama ne Isabelle'e ne Lucas'a ne bana karşı tutumunu değiştirmek için çaba gösterdin; bunu ceza olarak algılama, şu an için bana en doğru çözüm buymuş

gibi geliyor sadece. Gerçekten bizimle beraber yaşamak istediğin zaman eve geri dönebilirsin. Şu an burada olmaktan hoşlanmıyor gibisin, belki başka bir yerde kendini daha iyi hissedersin. Şehir dışında, buraya fazla uzak olmayan bir okul bulacağım, gelecek yıl dönem başlangıcında oraya gideceksin. Bu kadar Sonra odadan çıktı, Isabelle de peşinden.

Babam bana hoşçakal demeden işe gitti, o gittikten sonra uzun süre yatağımda uzandım. Ağlamadım. Sadece anneannemi, çiftliği, kuşları, çok sevdiğim eski hayatımı ve şimdi yaşadığım kederli hayatı düşündüm. Evden kaçmayı düşündüm ama sonra düşündüm de sokakta beni kendi halime bırakmazlardı, polis beni bulur, geçen defa gardaki gibi babam beni almaya gelir, bu defa daha da çok kızar, beni hayatımın sonuna kadar yatılı okula gönderir, çok kötü olduğum için bir daha ne onu ne Isabelle'i ne Lucas'ı görebilirdim. Zaten nereye ya da kime gideceğimi de bilmiyordum.

Geriye dönüp eskiden akşamları fırtına çıktığında anneannemin beni sakinleştirip avuttuğu zamanlardaki küçük kız olmak istiyordum.

Kalkıp yanıma gelir, bana ninni söylerdi. Daha sonraları biraz büyüdüğümde, gece yine fırtınadan korkarsam, ikimize ıhlamur ile kurabiye hazırlardı. Fırtınanın dinmesini ve uykumuzun gelmesini beklerken, yatakta edilen akşam kahvaltısı gibi bir şeydi bu.

Anneannemle hayatım çok güzeldi. Hep mutluydum, mutsuz olduğum zamanlarda da anneannem beni anlardı. Mutsuz olduğumu göstermek için kendimi odama kapatmama gerek kalmazdı.

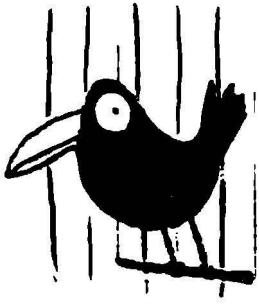

Anneannemle konuşabiliyordum. Yanımda olup beni avutmasını dilerdim. Ama yanımda olsaydı zaten mutsuz olmazdım ve beni avutmasına da

gerek kalmazdı. Çünkü tam da o yanımda olmadığı için üzgünüm.

Sessizce ağlamaya başladığımı fark ettim. Anneannemi düşünürken yaşlar kendiliğinden akıveriyordu ve yanaklarımda yaşlar olduğunu ancak Isabelle kapımı çaldığında hissettim. Gözyaşlarımı sildim ve evet ne vardı, dedim. Isabelle cevap verdi, aç kapıyı, on beş dakikalığına dışarı çıkmam gerekiyor, Lucas'ı sana emanet etmek istiyorum, olur mu, dedi. Yanıt vermedim ama kilidi çevirip kapıyı açtım. Lucas hemen gülümseyerek kollarını bana doğru uzattı. Onu aldım, Isabelle bana üzgün müsün, diye sordu. Yanıt vermedim, o da peki hemen dönerim, görüşürüz, dedi. Ve gitti.

Isabelle'in ardından kapıyı kapattım, Lucas'ı Kiraz'ın kafesinin önüne koydum ve pencereyi örttüm. Hemen kafesin kapısını açtım, Kiraz odada uçmaya başladı. Sandalyeye, dolabın üstüne, kafesine ve daha birçok yere kondu. Lucas onu izleyip gülüyordu. Lucas'ın arkasına geçip dizlerimin üstüne

çömeldim, koltukaltlarından sıkıca tutarak onu ayakta tuttum ve ıslık çalarak elimle Lucas'ın elini Kiraz'a uzattım. Kiraz hemen gelip kondu. Lucas sustu ve ikimiz de neşe içinde uzun uzun cikleyen Kiraz'ı seyrettik.

8

Muhabbet kuşları

Isabelle Lucas'ı almak için odama geldiğinde, Kiraz'ı çoktan kafesine geri koymuştum. Bu yüzden Lucas'la ne kadar iyi anlaştığımızı göremedi. Gülümsedi ve görünüşe göre her şeyin yolunda olduğunu söyledikten sonra bana teşekkür etti. Ben bir şey demedim, sadece Isabelle Lucas'ı tekrar kucağına almadan ona sarıldım.

Akşamleyin babamla Isabelle beni görmeye geldiler ve babam, Isabelle benimle konuşup senin yatılı okula gitmeni istemediğini söyledi, dedi.

Gözlerimi kaçırdım. Ağzıyla olduğu kadar büyük mavi gözleriyle de bana gülümseyen Isabelle'e bakmak istemiyordum. Ama Isabelle sandalyeyi çekip tam karşıma oturdu, böylece

gülümseyerek benimle konuşurken ona bakmak zorunda kaldım. Evet, dedi, bunun iyi bir çözüm olduğunu düşünmüyorum ve babanla konuştum. Şu ana kadar aranızda geçenlere fazla karışmamış olsam da, bence bu evde olan bitenle ilgili benim de söz hakkım var ve bence sen başka türlü bir ceza hakediyorsun. Bu noktada biraz korktum, çünkü aklıma Isabelle'in garda Lucas için endişelendiğindeki gözlerine yaşlar birikmiş hali geldi. Kendi kendime dedim ki, beni pek sevmiyor olmalı, kendi kızı olmadığım düşünülürse en azından babam kadar sevmiyordur, demek ki vereceği ceza yatılı okuldan daha beter olacak, gerçi yatılı okuldan daha beter ne olabilir onu da bilmiyorum. Derken Isabelle, şu hayat grevine son vermeni ve odandan çıkmanı istiyorum, dedi. Sonra da sustu.

Kendi kendime, cezası bu mu yani, bu kadarcık mı, dedim. Devamını bekledim, ama devamı yoktu. Bunun üzerine babam, ee ne düşünüyorsun, dedi. Ne cevap vereceğimi bilemedim, birden çok büyük

bir ağlama isteği duydum, üzgün olduğumdan falan değil, ne bileyim, birden içim taşar gibi oldu. Isabelle'in tatlı tatlı gülümsediğini görüyordum, sonra, sonra gözyaşlarımdan dolayı her şey puslandı ve babam beni kucağına aldı. Adeta Lucas kadar küçük ve hafifmişim gibi beni kucağında taşıdı ve usulca küçük kızım, küçük kızım diye tekrar ederek saçlarımı okşadı. Bense hıçkıra hıçkıra ağladım, kendimi durduramamacasına, sanki hayatımda daha önce hiç ağlamamışçasına, sanki tüm gözyaşlarım tek seferde gözümden boşalmak istermişçesine ağladım.

Hayat grevine son verdiğim akşam, Irène hala Lucas'a bakmaya geldi, babam, Isabelle ve ben ise kutlama yapmak için Çin lokantasına gittik. Yemekleri tanımadığımdan Isabelle'in yediği yemeğin aynısından söyledim, tadı çok güzeldi. Tatil hakkında konuştuk ve babam, eğer istersem Ağustos'ta hep birlikte deniz kıyısına gidebileceğimizi söyledi. İstersem kampa da gidebilirmişim. Kibarca hayır dedim, onlarla gitmeyi bin defa tercih edeceğimi söyledim.

Okulların açılmasına az kaldı ve Lucas her gün yeni kuşlarımın uçmasını izlemek için odama

geliyor. Lucas Kiraz'ı o kadar çok seviyordu ki, hoşuna gider diye onu kendisine hediye ettim. Büyük kafesi odasına kadar iterek götürdüm, Isabelle bunun çok nazik bir davranış olduğunu ve bana yeni bir kuş alacağını söyledi. Kiraz'dan başka hiçbir kuşu sevemeyeceğimi sanırdım ama Isabelle ile kuşçu dükkânına gittiğimizde, benimkilerin birbirleriyle muhabbet ettiklerini duydum ve hemen onları almak istedim. Muhabbet kuşları eşleri olmadan yaşayamıyorlar. Birbirlerini çok seviyorlar. Isabelle onlara Kiraz'ınki kadar büyük bir kafes buldu, ben de onlara Lucas ve Lucie isimlerini koydum. Onları alalı fazla olmadı ama şimdiden gelip elime konuyorlar, tıpkı Kiraz'ın anneannemin eline konduğu gibi.

Lucie'nin hayatı, anneannesini kaybettikten sonra büsbütün değişir. Anneannesiyle oturdukları çiftlik evinden taşınıp, şehirde babası, üvey annesi ve üvey kardeşiyle birlikte yaşamaya başlar. Çok sevdiği anneannesinden ona kalan yalnızca Kiraz adlı bir kuştur. Günlerini, kendisini anlayan tek dostu Kiraz'la geçirir. Lucie odasında Kiraz'ın şarkılarını dinleyerek ve penceresinin önündeki ağacı seyrederek, anneannesiyle birlikte geçirdiği eski güzel günleri düşünür. Ama Lucie'nin keşfedeceği önemli bir şey vardır: Babası, üvey annesi ve üvey kardeşi de Lucie'yi en az anneannesi kadar çok sevmektedir ve önünde onlarla geçireceği çok güzel günler vardır.

3383281
AEG

iletişim

ISBN-13:
9 7897